

இந்திய சுதந்திரப்போராட்ட வரலாறு

திலகரும் காந்தியும்

((39))

D D D D D

1919-ம் வருடம் டிசம்பர் மாதம் அமிர்தசரஸ் நகரத்தில் நடந்த காங்கிரஸ் மாநாடுதான், திலகர் இறுதி வாகக் கலந்துகொண்ட மாநாடு. இந்த மாநாடு முடிந்த மூன்று மாதங்கள் நின்றவுறுவதற்கு முன்பே—கால் நூற்றுண்டிற்கு மேலாக இந்திய அரசியலில் தன்னிகரற்ற திகழ்ந்த அந்த மாபெரும் தலைவர்—தன்னுடைய இறுதி முச்சை இழந்துக் கொண்டார்.

ஆனால், அமிர்தசரஸ் மாநாட்டு நடக்கும் போதே, தாம் பின்வரிசையில் தள்ளப் படுகிறோம் என்ற உணர்வுதான் கருக்கு வளர்த்துவர ஆரம்பித்தது. தமையப் பின்வரிசையில் தள்ளிவிட்டுக்கொண்டே முன்னேக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கும் நபரைப் பற்றியும் அவர் தெளிவாக உணர்ந்திருந்தார். பிற்காலத்தில் இந்தியப் பத்திரிகை உலகில் புகழ் பெற்றது திகழ்ந்த அன்றைய ஓர் இளம் பத்திரிகை நிருபரான துர்க்காதான் இதை அழகாக குறிப்பிட்டுள்ளார்.

துர்க்காதான் குறிப்பிடுகிறார்

அமிர்தசரஸ் மாநாட்டின் போது, திலகருடன் நடத்திய ஒரு சாதாரண உரையாடலைப் பற்றி துர்க்காதான் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்:—

‘ஹோம்ரூல் இலட்சியம் நிறைவறுவதைக் காண்பதற்கு ஒரு வேளை நாள் உயிருள்ளிருக்கமாட்டேன். ஆனால், நாம் கருமையாக உழைத்து, புதிய பொறுப்புகளை நிறைவேற்றுவதில் கவனம் செலுத்தவும் செய்தால், நமது அடுத்த தலைமுறையினர் இங்கு இலட்சியம் கைகூடுவதை நிச்சயம் பார்க்கத்தான் போகிறார்கள்.

“பஞ்சாபில் கூடத் தலைவர்கள்; அதன் ஒட்டி எடுக்கப்பட்ட இராணுவ நடவடிக்கை; ஜாலியன்வாலா பாக்ரில் நடத்தப்பட்ட படுகொலை—இவையல்லாமல் சர் சங்கரன் டாஸ், கவி இரவிந்த்ரநாத் டாகர் போன்றவர்களுக்கிடையே ஆத்திரம் கொள்ளச் செய்துள்ளன. இதனால் அவர்கள் தங்களுடைய வேலைகளையும் பதவிகளையும்கூட வேண்டாமென உதறி எறிந்துள்ளனர். இன்று அரசியல் வானில் கலக வாசனையின் புதிய சின்னம் காந்தியான். நான் அவருடைய பாதையின் இடையூறுகளை நிறக்கமாட்டேன்—நிபந்தனையுடனான ஒத்துழைப்பின் மூலம்தான், மிக அதிகமான சாதனைகளைப் புரிய முடியும் என நான் எண்ணுகிறேன் என்றபோதிலும் கந்தியின் பாதையில் நான் குறுக்கிட மாட்டேன்”

ஆச்சரியமான அதிர்மான நிகழ்ச்சிகள்

அமிர்தசரஸ் மாநாட்டில் இந்த இரண்டு தலைவர்களும் ததிய கலந்தோரணைக் கண்டறிந்த புகழ்பெற்ற இடத்

தைப் பெற்றுள்ளன. பிரிட்டிஷ் எதிர்ப்பு, பகிஷ்காரம் ஆகிய கொள்கைகளின் மூலக் கர்த்தராவாக அரசியல் அரங்கிற்குள் நுழைந்து, மிதவாதிகளைப் படிப்படியாக ஒளிமங்கச் செய்த திலகர், பிற்காலத்தில் “நிபந்தனையுடனான” இருந்த போதிலும் “ஒத்துழைப்பின்” பிரச்சாரகராக மாறியதை வரலாற்றில் ஒளிமறைப்பான ஆச்சரியமாக பலரும் எண்ணினர்.

இதே அளவில் ஆச்சரியமான, ஓர் எதிர்மறை நிகழ்ச்சியாகி விட்ட மற்றொரு மாற்றம் காந்தியிடமும் வெளிப்பட்டலாயிற்று. தாம் தென்னாபிரிக்காவிலிருந்து திரும்பிவந்த பின்னர் போரிடும், அதன்பின் நடந்த உலகப் போரியல் பிரிட்டிஷ் இராணுவத்திற்கு ஆள் சேர்க்க முன்வந்துசெயல்பட்டார்களாதி.

அதேபோல் 1918-ம் வருடம் ஆட்சியாளர்கள் கூட்டிய புத்த மாநாட்டில் கலந்துகொள்வதற்காக காந்தி திலகருடன் சென்றபோது, போரில் பிரிட்டனுக்கு நிபந்தனையுடன் ஒத்துழைப்புத் தரலாம், என வாகுறுதியளிப்பதை காந்தி ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. உதவிக்கான வாக்குறுதி நிபந்தனையற்றதாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்று திலகரோடு அன்று கூறிய காந்தி, இன்று நிபந்தனையற்ற ஒத்துழையாமையின் (அதாவது முழு ஒத்துழையாமையின்) பிரச்சாரகராக மாறியுள்ளார்.

இரு தலைவர்களின் பார்வைகாணுள்ள வேறுபாடு

திலகர்—காந்தி ஆகியவர்கள் அரசியல் நிலைகளில் ஏற்பட்ட இந்த மாற்றங்களைப் போன்றே, அவர்களின் குணம், திறமை, பொதுவான சத்துவார்த்தப் பார்வை—ஆகியவற்றில் அவர்களிடையே இருந்த வேறுபாட்டையும் குறிப்பாக தொழிற்சாலைவது பயனுள்ளதாகும்.

ஹைந்தவ மெய்ஞ்ஞான, இலக்கிய அறிவுத்துறைகளில் சிறந்த பண்டிதர் எனப் பெயர் பெற்ற திலகர், குழந்தைகளின் பிரப்பந்தத்தின் காரணமாகத் தான், ஒரு போராட்ட வாதி என்ற நிலையில் அதிகாரிகளின் கருமையான கோபத்திற்கு இரையாக மாறினார்.

நிகரற்ற செல்வாக்கு பெற்றிருந்த திலகர்

அதே வேளையில் காந்தி, அன்றைய இந்தியாவின் இளம் தலைமுறையினர் எதிர்பார்க்கக் கூடியதன் உச்சநிலையிலுள்ள ஆங்கிலக் கல்வியில் சவனம் செலுத்தினார். அது மட்டுமின்றி இங்கிலாந்தில் சென்று பாரிஸ்டர் பட்டம் பெற்று திரும்பினார். அதைப்போல, தென்னாபிரிக்காவில் தம்முடைய கற்றுத் தொழில் நடத்துவதற்காகச் சென்றபோது, அங்குள்ள அரசியல் குழப்பம்

நிப்பந்தத்தின் காரணமாகத் தான், திலகரைப் போல் ஒரு போராட்டவாதியாக மாறினார்.

தென்னாபிரிக்காவிலுள்ள இந்தியர்களின் போராட்டத் தலைவர் என்பதைத் தவிர, இந்திய அரசியலில் நேரடியாகப் பங்கெடுத்த அனுபவமோ, அதன் மூலம் அவர் புகழ்மலையோ இல்லை. அன்றுள்ள இந்தியத் தலைவர்களுடன் ஒப்பிடுகிறபோது, மக்கள் மத்தியில் குறிப்பிடத்தகுந்த செல்வாக்கற்ற ஒரு நபராகத் தான் அமிர்தசரஸ் மாநாட்டில் கலந்து கொண்டார். அதே வேளையில் திலகர், தம்முடைய தலைமையில் தொடர்ந்து நடந்த அரசியல் போராட்டங்கள், அதன் தவிர்க்கமுடியாத விளைவாக அனுகூலக் கோரிக்கைகளைக்—ஆகியவற்றின் காரணமாக அசாதாரணமான வெகுஜன செல்வாக்கைக் குறிப்பிடுவதை வகையிலான சில சிறப்புப் பெயர்களையும் (“லோக மான்யன்”, “திலகமகாராஜா”) பெற்று இந்திய அரசியலில்

பின்புள்ள மாதங்களும் இந்திய அரசியலைப் பொறுத்தவரை ஒரு தீர்மானிக்கும் காலகட்டமாக இருந்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை. “திலகர் யுகம்” என்று அழைக்கும் வகையிலுள்ள ஒரு வரலாற்றுக் கட்டம் முடிந்தது. “காந்தியுகம்” என்று சிறப்புடன் குறிப்பிடும் ஒரு புதிய காலகட்டத்தின் துவக்கமாக இருந்தது. இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் இலட்சியம், அதில் பங்கெடுக்கின்ற நபர்களும் குழுக்களும் கடைப்பிடிக்கின்ற போராட்ட முறைகள், ஸ்தாபன வடிவங்கள்—ஆகியவை அனைத்திலும், இந்தக் காலகட்டத்தில், அடிப்படையான மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. திலகர், அவருடைய சகணியர்கள்—ஆகியவர்களின் அரசியல் விஜயம், அனைத்தொட்டி நூற்றாண்டு முழுவதும் அனேகமேற்பும வெகுஜன முன்னேற்றம்—முதலியவை இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப வருடங்களில் அவற்றின்

இளம்எஸ்.நம்புதிரிபாட்

நிகரற்ற செல்வாக்குடன் திகழ்ந்தார்.

“திலக யுக”த்திலிருந்து “காந்தி யுக”த்தை நோக்கி

காந்தி தென்னாபிரிக்காவில் இருந்த போது சரி, இந்தியாவிற்கு வந்தபின்மும் சரி அரசியலைப் பொறுத்தவரை அவர் ஒரு மிதவாதியாக இருந்தார். இவர் திலகரின் அரசியல் எதிரியான கோகலேயின் நபிக்கை மிகுந்த சீராகத் திவிர்த்தார். கோகலே வாழ்ந்த காலத்திலும், அவர் காலஞ்சென்ற பின்பும், அவருக்கும், தமக்குமிடையே இருந்த உறவு குரு—சீடன் உறவாகும் என வந்த பல சந்தர்ப்பங்களில் அமுதமாகக் கூறி வந்தார். இந்தக் கருமையான மிதவாதியின் நம்பிக்கைக்குரிய சீடனாக நான்கு, ஐந்து வருட காலம் இந்திய அரசியலில் பங்கெடுத்த காந்தியின் இப்போது திலகரை எதிர்க்க வந்துள்ளார்.

அரசியல் வானில் திலகரது எழுச்சியின் காரணமாக பின்வரிசையில் தள்ளப்பட்டவர்கோலே ஆனால், இப்போது திலகரோடேயே இந்தச் சீடரின் வளர்ச்சித் தம்மைப்பின்வரிசையில் ஒதுக்கித் தள்ளப் போகிறதானபதனை உணர்ந்துகொள்ளும் திறன் தமது வாழ்க்கையின் இறுதிக்கட்டத்தில் திலகருக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. அதைத்தான், துர்க்காதாசுடன் நடத்திய சாதாரண உரையாடலில் திலகர் தெளிவுபடுத்தினார்.

அமிர்தசரஸ் மாநாட்டிற்கு சற்று முந்திய மாதங்களும்,

குரிய சிறப்பை அளித்தன. அதே போல் போரை ஒட்டிய வருடங்களில் நடந்த காந்தியின் அரசியல் விஜயமும், அனைத்தொட்டி நூற்றாண்டு காலகட்டத்தில் அந்நேரத்தில் சிறப்பு களை அளித்தன.

இரு தலைவர்களுக்கிடையே உள்ள முழுமையான ஒற்றுமைகள்

தனிப்பட்ட குணம்சங்கள், திறமைகள், பொது மெஞ்ஞான பார்வைகள்—ஆகியவை சம்பந்தமாக இவர்களுக்கிடையே எவ்வளவுதான் வேறுபாடுகள் இருந்த போதிலும் இவர்களிடையே பொதுவான ஒரு சிறப்புமயம் இருந்தது. அதாவது, தாம் வாழ்கின்ற கால கட்டத்தையும் தாம் அன்றாடம் தொடர்ப்பு கொள்கின்ற மக்களின் உணர்வுகளையும் எண்ணங்களையும் புரிந்து அந்த உணர்வுகளுக்கும் எண்ணங்களுக்கும் வடிவம் அளிக்கும் வகையிலுள்ள கொள்கைகளைப் பிரகடனப்படுத்துவது அதற்கேற்ற வழிமுறைகளாக கையாளவது, இதற்குரிய ஸ்தாபனத்தை உருவாக்குவது—ஆகியவற்றை ஒரு கலையாகவும் விஞ்ஞானமாகவும் மாற்றுவதில் திலகருக்கும் காந்திக்கும் ஒரே மாதிரியான பாதையும் திறமையும் இருந்தன.

திலகர் வாழ்ந்திருந்த காலத்தில் அவரும், காந்தியின் அரசியல் பிரவேசத்திற்குப் பின்பு இவரும் காட்டிய உணர்வுகள், தங்களுடைய உணர்வு

கள்தான் என்ற எண்ணம் வெகுஜனங்களின் உள்ளத்தில் ஏற்பட்டிருந்தது. வெகுஜனங்களுக்கிடையே இப்படிப்பட்ட ஒரு எண்ணம் ஏற்படும் வகையில்தான் அவர்கள் இருவரும் வாழ்ந்து காட்டவும் செயல்படவும் செய்தனர். இதனால் திலகரை “லோக மான்யனாக”வும் “திலக மகாராஜா”வாகவும் உயர்த்திய தென்னாபிரிக்காவின் “மகாத்மா”வாகவும், “தேசத் தந்தை”யாகவும் உயர்த்தியதும் இதுதான்.

நூர்ஷ்வா வளர்ச்சிக்கான தேவைகள்

வெகுஜனங்களை தங்கள் பின் அணி திரட்டுவதில் மட்டுமல்ல, அந்த வேலை செய்வதன் மூலம், தாங்கள் பாதுகாக்க வேண்டியவர்களை நலன்கள் சம்பந்தப்பட்டவரையில் கூட காந்திக்கும், திலகருக்கும் இடையே மிகுந்த ஒற்றுமையைக் காண முடியும். அவர்கள் இருவரும் ஒரே (நூர்ஷ்வா) வர்க்க நலன்களைக்காகத்தான் செயல்படவும், வெற்றி பெறவும் அதேபோல் தோல்வியுறவும் செய்தார்கள்.

சுதேசி, சுயராஜ்யம், ஹோம்ரூல் (உள்ளாட்சி) முதலிய பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட இலட்சியங்கள், அந்த இலட்சியங்களை அடைவதற்காகக்கொள்ளப்பட்ட போராட்ட நடவடிக்கைகள், ஒத்துழையாமையின், நிபந்தனையுடனான ஒத்துழைப்பு—முதலிய வழிமுறைகளைக் கடைப்பிடித்தது, வெகுஜனங்களிடையே ஆசையை உருவாக்கி, உற்சாகத்தையும் வளர்த்து, அதன் மூலம் நூர்ஷ்வா என்னும் வளர்ச்சியை அறிதப்படுத்தத்தான் திலகர் செயல்பட்டார். அதே வேளையில் காந்தி, திலகரின் காலகட்டத்திலும், அவருடைய தலைமையிலும் நூர்ஷ்வாக்களுக்கு ஏற்பட்ட வளர்ச்சிக்கு மேலும் உறுதியானதோர் அடித்தளத்தை அளித்தார். இதோடு முன்பிருந்ததைவிட அதிகமாக வெகுஜனங்களைத் திரட்டி, தாம் வாழ்ந்திருந்த காலத்திலுள்ள விசேஷ குழுவிலான நூர்ஷ்வா வளர்ச்சிக்குத் தேவையான வெகுஜன முன்னேற்றத்தை உருவாக்கி எடுத்தார்.

திலகரின் நன்கொடை

தேச சுதந்திரம், நூர்ஷ்வா ஜனநாயகம் முதலியவை சம்பந்தமான பொதுவானவரால், படித்த நடுத்தர வர்க்கத்தினரிடையே பரவலாக ஏற்பட்டு விட்ட ஒரு கால கட்டத்தில் தான் திலகர் இந்திய அரசியலில் நுழைந்தார். இந்த மக்கள் பகுதியினரின் சுதந்திர தாகத்திற்கும், ஜனநாயக உணர்வுக்கும் வெளிப்படையான வடிவம் அளிக்கும் வகையிலுள்ள கோஷங்களும், போராட்ட முறைகள் (சுதேசி, சுயராஜ்யம், பகிஷ்காரம், சாதிவீட்போராட்டம், ஆங்கிலத்திற்குப் பதிலாக தாய்மொழிகளை உபயோகிப்பது—போன்ற போராட்ட முறைகள்) ஆகியவை இந்திய அரசியலுக்குத் திலகர் அளித்த நன்கொடைகளாகும். இந்த இலட்சியங்களையும் போராட்ட முறைகளையும் கடைப்பிடிக்கின்ற ஒரு புதிய தலைமுறையினரை திலகர் வாரிசுதெடுத்தார். தேசத்திற்காகத் தங்கள் வாழ்க்கையைக் கூட அர்ப்பணம் செய்வதற்கான ஒரு மன உறுதியை இவர்களிடையே திலகர் வளர்த்தெடுத்தார்.

ஒருபுறம் இந்திய மக்கள்

(3ம் பக்கம் பார்க்க)